

Marijn Bakkenhoven : 'De whiplash en de orchidee.' Uitgeverij De Kern, Baarn 2002, ISBN 9032508660 143 pg.

Soort ziekte: Whiplash

Over de schrijfster: Marijn Bakkenhoven (1961) is en werkte voordat ze een whiplash kreeg als juridisch adviseur waarbij ze telefoondienst deed. Ze schreef nog twee romans.

Soort egodocument/boek: Ervaringen van een vrouw over een periode van 5 maanden over de gevolgen van een whiplash op haar dagelijks leven. (november tot maart 2001).

Stijl: het boek is in de ik'-vorm geschreven. De schrijfster blikt terug op ervaringen, beschrijft hoe het was, wat ze heeft ervaren en wat ze van anderen dacht. Met de nodige humor en een plezierige staccato schrijfstijl.

Korte samenvatting: Marijn Bakkenhoven wordt in een kop/staart aanrijding (van achteren) aangereden als ze terugkomt van haar werk. Ze krijgt last van allerlei klachten, die haar het werken en paardrijden(haar grote hobby) onmogelijk maken.

De whiplash zal haar leven totaal veranderen. Ze krijgt o.a. concentratiestoornissen, hoofd- en nekpijn, kiespijn en last van duizeligheid. Wat vanzelfsprekend was, is dat daardoor niet meer. Haar werk kan ze niet meer oppakken, ook al probeert ze dat nog. Marijn komt terecht in het medische circuit en krijgt te maken met keuringen. Ze probeert diverse therapieën en hulpverlening. Het boek begint met een intakegesprek met een arts binnen het revalidatiecentrum De Brinkhorst waarin ze vertelt hoe een en ander is verlopen. Daarna gaat ze door met een psychologe en komt op een wachtlijst voor revalidatie. Ondertussen krijgt ze problemen met de WAO keuring. In het boek beschrijft ze, zonder zeurtoon, hoe pijnlijk haar ervaringen waren en hoe ze daardoor in isolement terechtkomt. Het boek eindigt met een nawoord waarin wordt verteld dat ze na een jaar revalideert in de Brinkhorst en dat als een steun in de rug ervaart.

Wat viel op: Mij viel weer op dat iemand zo vaak hetzelfde verhaal moet vertellen bij hulpverleners. Ook de manier waarop zinnen uit rapporten van hulpverleners door andere hulpverleners worden gebruikt, op een manier die helemaal niet zo is bedoeld. Geen wonder dat patiënten dan argwaan krijgen op momenten dat hulpverleners beginnen te schrijven . De manier waarop Marijn daar af en toe op reageerde (zie citaat), was erg verfrissend.

Citaten: Pag. 29: 'Nu we het over de neuroloog hebben, wat heeft die nog meer gezegd?' Die heeft toch het dossier opgestuurd? Waarom moet ik alles nog een keer vertellen? 'Als u voorleest wat hij heeft geschreven, vul ik het verder aan,' stel ik voor. Niet alleen omdat ik denk dat ik niets heb toe te voegen aan wat er in dat dossier staat, maar ook omdat ik aardig moe begin te worden. Hoe lang zit ik hier nu al? 'ik wil het van uzelf horen. Zo krijg ik namelijk ook een beeld van hoe u zelf tegen uw situatie aankijkt.' Kennelijk belangrijk.

Pag. 42: 'U komt nu op de wachtlijst voor de psycholoog.' Wachtlijst. 'Die zal u ook een aantal tests afnemen en aan de hand daarvan bepalen we of u geschikt bent voor

het whiplashtraject. 'Wachtlijst.' Waarvoor overigens ook weer een wachtlijst is. 'Werkelijk. 'Zal ik nog een kopje thee voor u halen?' Goed idee.' Sodemieter maar op. Weg jij, weg! Donder op. Ellendig stuk vreten! Vijf maanden sta ik al op die teringwachtlijst van je. Zes maanden! Houd ik de bedrijfsarts en de keuringsarts voor de WAO op afstand door te schermen met: Eerst naar het revalidatiecentrum, dan pas keuring.' Hoe verkoop ik hun de volgende wachtlijst? Ga jij het ze vertellen? Nou!? Vlekken voor m'n ogen. Blinde razernij.

Pag. 59: Het ene leed erger dan het andere. Rolstoel erger dan whiplash. Veel erger. Hoe groot zal de sympathie voor mij zijn? Iets in de orde van honderd euro per uur, schat ik in.

Pag. 119: 'Wat voor informatie? Vroeg mijn baas.....Ik bel mijn advocaat: 'Gaat dit niet wat ver?' 'Werk er maar aan mee.' .... 'Zonder mijn advocaat had ik er niet aan meegewerkt.' 'dat denk ik ook niet.' Hoe bedoelt ze dat? (de psychologe CP) 'Wat je net zei: al je grenzen werden overschreden. En aan het overschrijden van je grenzen zul je niet hebben willen meewerken.' En zo is dat. 'Jij bent aangereden,' gaat ze verder. 'Jij bent slachtoffer. Moeten je grenzen nou ook nog overschreden worden?' Ik houd niet van het woord 'slachtoffer' ... . Ik wil verder. 'moet je eerst weten wat je kunt doen, hoe je verder kunt gaan.'

Recensies: geen andere recensie gevonden behalve een aanprijzing van de uitgever: 'Dit boek laat zien hoe pijnlijk haar ervaringen zijn en hoe ze daardoor in een isolement terecht komt. Maar dit boek laat ook zien dat ze vastbesloten is om er weer bovenop te komen en opnieuw een zinvol leven op te bouwen. '